

Strašna samota ga je vznemirjala, tovorni vozovi na postaji so bili drug ob drugega in udarjali ob možgane, mučna misel se je prebudila.

Njegova preteklost je bila enostavna, dan k dnevu določno urejeno življenje, študij in misli. Načrtov, ki so se v mladostnih dneh zdravega veselja križali v njegovi glavi, je bilo toliko, da so šumeli v mirnih urah kot slap. Prebudil je vse spomine. V polspanju je že zamrl, a so ga predramili docela. V mislih zidani gradovi so imeli resnično podlago o njegovi pridnosti in preudarnosti, a so se zrušili ob eni sami besedi.

Bolezen!

Tenka bolečina mu je prodrla srce. Bilo je tako razločno fizično trpljenje, da ni mogel več strpeti v postelji. Dvignil se je in stopil do okna. Mesec je sijal. Neizmerna tihota je dihala nad pokrajino, mehke silhuete dreves so se jedva vidno premikale.

Temen, gol gozd je dvigal ostre vrhove v nebo, za gozdom se je dvigala gora. Zdelo se mu je, da razloči pod goro bele hiše; trg, ki ga podnevi ni mogel videti. Ali so bile duševne oči tako bistre? Ali je bila iluzija, ki je rastle iz hrepenenja po dekletu?

Julijan je napol zaprl trepalnice, da bi zgostil vid. Katera izmed belih hiš je tista? Sredi pesmi in žarke luči, sredi vonja po cigaretah in po vinu se smeje. Na njeno ramo se nagiblje obraz, znan spominu. Kdo jo bo spremljal ob pozni nočni uri domov?

Težko je leglo nanj in ni šlo strani. Zamizal je in poklical raznolike misli v kopico. Prekopicavale so se in smejale. Njegovo telo se je streslo.

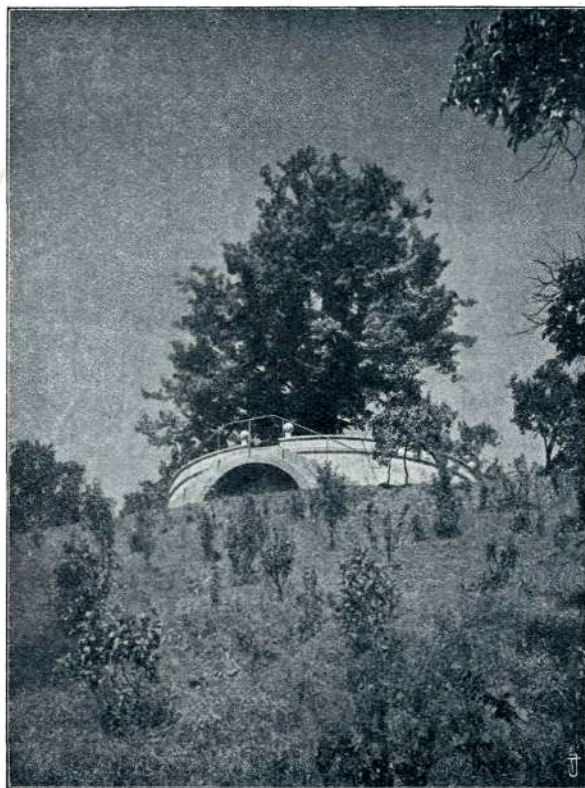
Anica! Želel je biti v njeni družbi bolj nego kdaj prej. Sila, ki je do tedaj ni poznal v tolikšni meri, mu je burkala dušo in vznemirjala telo.

Oblekel se je in pokrilo klobuk. Preden se je docela zavedel, je stal pred hišo. Zavil je v mir pokrajine, na cesto, ki se je zlila v gozd in temnela med sencami golih dreves.

Od nikjer ni bilo čuti glasu. Na oddaljenem holmu se je glasilo trkanje klopotca v vetru, ki je oznanjal bližino človeškega bivališča, glas psa mu je odgovarjal v podmolki daljavi.

Julijan ni mislil na bolezen ne na smrt. Življenje!

Korak za korakom je meril v neznanu daljavo, kot da ne misli več na vrnitev, ne

J. PLEČNIK: TERASA OB LIPI.

na zdravje, ne na počitek. Kakor da je dom pred njim in ne za njim...

Drevesa so se zredčila, dolge sporednice njiv so se odprle ob straneh. Iz luninega sijaja, ki je ležal na skupinah dreves in na velikih belih stenah, je razločil hiše. Valovi godbe so pritrepotali do njega.

Zdajci se je zavedel. Pridržal je korak, občutil je znoj po hrbtu, rosne kaplje so se držale njegovega čela. Tri ure poti se je poznalo na njegovih čevljih.

Zgrozil se je sam nad seboj. Čemu je prišel? Kam naj krene pred neznanim, ki ga je gnalo, da sam ni vedel kako?

Mrvica zavesti je še ta hip ugasnila. Pol v sanjah je stopil v razsvetljeno hišo in iskal v gneči ljudi, med svetlimi obrazi, pri vinu in pri plesalcih.

V dvorani je za belo pogrnjeno mizo sedela Anica. Med kruhom, vinom in cveticami. Ko jo je zagledal, je držala kozarec v rokah in se nagibala preko zdravnika Venclja k drugemu moškemu, ki je s široko kretnjo nekaj pripovedoval.

Julijan je obstal na vratih in meril zdrave poteze dekleta, ki se je zabavala ob polnočni uri in ni videla, da stoji v bližini on, ki ga